

tavalla kokittamaan kuivuuttaan rutisevalla kanervakankaalla» päivittelee Jere, ja iloitsee ettei joudu syyhy.

Metsän palo lähenee.

Jere käy vaaralla tähyilemässä: savua on tuulen ylisen puolen maailma täynnä. Palo näyttää lähenevän Jeren metsää, joka on niemellä. Pelastaakseen metsäänsä yrittää Jere hakata linjaa yli niemen, mutta se on myöhäistä: savu tukehduttaa hänen hengityksensä — hänen on paettava.

Jere pakenee saareen. Sinne hän vie vaimonsa ja kaksi poikaansa.

Kamalaa on katsella palon etenemistä. Jere istuu yötä päivää ja katselee palon lähenemistä. Hän näkee oman niemensä metsineen ja rakennuksineen hautautuvan liekkeihin. Jere ei virka mitään, ei liiku kiveltään, katselee vain. Yöllä muuttui tyyni järvi kamalan kauniiksi.

»Tumman peilipinnan alla kuvasteli palon roihu ja lensivät toiset kipunasoihdut. Koko Piilolampi näytti muuttuneen palavaksi ja sakeaksi tulikivensavua tunkevaksi öiseksi tulijärveksi.»

Jere itse ja hänen perheensä mustui mustumistaan, ilmasta sata-vasta ja iholle pinttyneestä noesta. Uinnista kävi iho vain mustemmaksi ja kiiltävämmäksi, Jere itse ei liikkunut paikaltaan.

Pojat uivat ja mustuivat. Joka hetki toi uutta: eläimiä kaiken näköisiä — hirviä, kettuja, jäniksiä, lintuja, pakeni paloa mikä uiden mikä lentäen. Jere ei liiku paikaltaan.

Sitten eräänä päivänä savu laskentui ihan alas, ei jäänyt kapeintakaan rakoa järvenpinnan ja savun väliin. Ei mitään nähnyt. Aurinko katosi. Peljästyneenä tulivat pojat isältään kysymään, mitä nyt oli tulossa.

Jere ei liikkunut paikaltaan. Hän vastasi pojilleen:

— Mitäpä tässä enää sen kummempaa voisi tulla.

Tuli ankara ukonilma ja rankkasade.

Perhe pakeni majaan.

Jere istui paikallaan rantakivellä, kunnes sade oli ohi, ukonilma mennyt, yö mennyt, ja aurinko nousi pitkästä aikaa kirkkaana. Sitten muutti Jere perheineen jälleen entiselle tilalleen, alkoi poiki-
neen kuokkia palanutta maata ja »sylkeä naurista».

Harvapuheinen, yksivakainen, sitkeä ja lannistumaton Jere on taiteilijan kädellä piirretty henkilökuva, uskottava ja välitön. Se poikkeaa sovinnaisesta, topeliaanisesta karjalaisen kuvasta totuudenmukaisuudellaan ja rehellisyydellään.

Emil Elenius.

Kuollut vienankarjalainen.

Johtaja V. Luoto.

Tammik. 31 p:nä kuoli Helsingissä kangastukku-
liikkeen johtaja *William Luoto* 63 ikävuodellaan. Vainaja (ent. nimeltään *Lasaroff*) oli syntynyt tam-
mik. 1 p:nä 1872 Uhtuan
pitäjässä Vienan Karja-
lassa ja siirtyi jo nuorena Suomeen ryhtyäkseen
kauppa-alalle. Enimmän
ikänsä toimi hän kauppa-
matkustajana ja välittä-

jänä suurille tukkuliikkeille. Parinkymmenen vuoden ajan hän harjoitti omaa tukkuliikettä Helsingissä, m. m. *Fritiof Lindström Oy:n* toimimimellä; viime ajat toimi hän *Luoto & Leskinen Oy:n* johtajana. — Vainaja otti osaa vienankarjalaisten kansallisiin pyrintöihin kohta Vienan Karjalaisten Liiton perustamisen jälkeen, kuuluen tämän jäsenistöön, samoin hän liittyi heti Karjalan Sivistysseuran jäsenistöön. Viimemainitussa hän toimi monet vuodet liiton johtokunnan varajäsenenä sekä erinäisissä muissa luottamustoimissa.

Johtaja Luoto haudattiin Malmin hautausmaalla helmikuun 5 p:nä. Hautaansunauksen toimitti kirkkoherra E. Raunio. Omais-

ten, liiketuttavain ja ystäväin lukuisain seppelten joukossa laski Karjalan Sivistysseuran seppeleen varapuheenjohtaja W. Keynäs puhuen vainajan muistolle ja hänen työstään rajantakaisen Karjalan kansallisten pyrintöjen hyväksi.

— *Karjalan Sivistysseuran* johtokunnan kokouksessa seuran huoneustossa Helsingissä helmikuun 10 p:nä olivat kokouksen toimihenkilöinä samat kuin edellisessä. Ilmoitettiin seuranjäsenen johtaja V. Luodon kuolemasta ja hänen hautajaisissaan laske-
tusta seppeleestä.

Kalevalan riemuvuoden johdosta pidettävä seuran juhlaistunto päätettiin siirtää pidettäväksi seuran vuosikokouspäivänä, Elias Lönnrotin syntymäpäivänä, huhtikuun 9:ntenä. Juhlaistunto pidetään Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran juhlasalissa.

Saman merkkivuoden johdosta päätettiin ensi kesänä pystyttää hautapatsas suomenkarjalaisen runolaulajan Petri Shemeikan haudalle Tuurovaaran Öllölänkylän vanhassa kalmistossa. Patsas tulee olemaan seitsemäs seuran pystyttämistä runolaulajamuistomerkeistä.

Päätettiin ryhtyä asianmukaisiin toimenpiteisiin yhteisen itäkarjalaisten Kalevalajuhlan viettämiseksi ensi kesänä Karjalakerhojen Keskusliiton kera. Juhla on suunniteltu pidettäväksi Kajaanissa, Lönnrotin kaupungissa, heinäk. alkupuolella.

Todettiin kunnianosoitus valtioneuvos E. N. Setälän hautajais-
ten johdosta muistolauseen muodossa juhlallisuuksiin painetussa muistojulkaisussa.

Vuosijäsenyydestä ainaisjäseneksi siirtyneiksi hyväksyttiin rouva Valpuri Härkönen, rouva Maria Mattinen, neiti Miili Mattinen ja herrat Paavo ja Veijo Mattinen.